Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 41 (929) * miercuri 9 oct. 1963 * 8 pag. 30 bani

CORESPONDENȚII NOȘTRI TRANSMIT

Duminica în unități

Duminică după-masă cerul era senin. Doar pămîntul umed arăta că dimineața a plouat... Pe drumul ce duce spre Cisnădioara a apărut un grup de peste 100 de pionieri. Încă de departe se aud rîsetele lor. Cu toții sînt veseli. Oare cine va găsi cele mai **multe** plicuri?

...Jocul de orientare a început. Pe o distanța de 3 km au fost puse din loc în loc plicuri. Rînd pe rînd, plicurile sînt găsite. Spre seară jocul s-a încheiat.

Pionierii Școlii de 8 ani din comuna Rășinari, raionul Sibiu s-au întors bucuroși că au petrecut o după-amiază plăcută.

●

La Școala medie nr. 1, din Tr. Severin, pionierii au hotărît ca duminică să meargă la strînsul fierului vechi. S-au adunat dis-de-dimineață în curtea școlii și au pornit pe străzile din apropiere. Acțiunea a fost rodnică. În cîteva ore au strîns și au transportat în curtea școlii 1 800 kg de fier vechi. Clasa a VII-a A s-a dovedit cea mai harnică. Grămada de fier vechi strînsă de ei cîntărește aproape 500 de kg.

În duminica următoare, pionierii și-au propus să înceapă amenajarea unei baze sportive pe un teren ce se află în apropierea școlii.

●

Nu e încă ora 9 și curtea Casei pionierilor din Tg. Mureș s-a umplut de copii. Astăzi sărbătoresc redeschiderea activităților la diferitele cercuri ale casei pionierilor. La această sărbătoare au participat și de la Școala medie nr. 1 din oraș peste 200 de pionieri. Ei au contribuit cu drag, alături de ceilalți pionieri din oraș la pregătirea programului artistic.

●

...În timp ce la Casa pionierilor se sărbătorea ziua redeschiderii activităților, la G.A.S. Cristești au sosit alți pionieri de la Școala medie nr. 1. Alături de utemiștii din școală, ei au ajutat gospodăriei la strînsul și transportatul porumbului de pe o suprafață de 6 hectare.



Nota 10! Și privirea, și zîmbetul, și... mîinile îți vorbesc despre bucuria lui.

În fotografie nu se vede, dar bucuria este și a colegilor și a părinților, și a noastră, a cititorilor, nu? Cînd muncești cu perseverență și rezultatele muncii sînt... perseverente. 10 la romînă, 10 la matematică și tot 10 la istorie. Bun început! El se realizează prin atenția la ore, respectarea programului zilei, învățătura. Urmați-l și voi!

(În fotografie, pionierul Badea Octavian din clasa a V-a A de la Școala de 8 ani nr. 28 din Capitală).

Foto: GR. PREPELIȚĂ



TIMPUL *prietenul nostru bun*

— Ah! Ce-o fi cu ceasornicul, iar s-a stricat. Nu știu ce să mă mai fac cu el. E pentru a treia oară în ultima săptămînă cînd se întîmplă așa. Și cînd te gîndești, s-ar putea să întîrziem. Ce-o să zică copiii, dacă sîntem nepunctuali.

Înțelegîndu-mă parcă, Zdup a început să fugă.

Dar uite și școala. Iar aici, la prima ușă de lîngă scări, clasa a VII-a. Zdup a început să latre.

— De ce latri Zdup, îi deranjezi pe copii!

Cum Zdup n-are nici un gînd să tacă, mă privesc crezînd că am vreo neregulă. Și cînd ajung la ceasornic, ce să vedeți. Nici mai mult nici mai puțin — începuse să meargă!

— Care o fi oare cauza? Nu cumva în clasa a VII-a toate ceasornicele funcționează bine.

— Da, așa este, parcă vor să-mi răspundă copiii. Și știți care-i explicația: știm cu toții să folosim timpul.

Zdup mă trage de picior. Asta înseamnă că noi ne-am certat cu timpul. Putem însă să luăm exemplu de la elevii clasei a VII-a. Nu-i așa?

Uite, sîntem la o oră de curs. Toți sînt numai ochi și urechi. Caietele și cărțile le-au pregătit din timp. Chiar și creioanele le-au ascuțit. Cele 50 de minute ale orei trebuie doar folosite din plin. Și ce frumos răspunde Teodoru Mihai. Ți-i mai mare dragul să-l asculți. După cum se vede, și pentru astăzi s-a pregătit foarte bine. Nu te miră astfel de loc cînd privești în catalog, în dreptul numelui lui Mihai. Ce poți vedea? Note de 8, 9 și 10. Și la fel și la ceilalți copii: Vaculov Rodica, Dumbravă Ionel, Stamate Ecaterina.

Ceasornicele lor merg bine la școală. Dar atunci cînd clopoțelul anunță sfîrșitul orelor cum o fi? Se strică cumva? Știi ce! Hai mai bine Zdup să-i vizităm și acasă. Primul popas la... Vaculov Rodica.

— Ham, ham! îl aud pe Zdup.

— Ce te miră că se joacă, Zdup. Așa face Rodica în fiecare seară cînd vine de la școală. Surioarei sale îi place doar atît de mult să se joace cu păpușile. Privește-le însă acum. A început fiecare să învețe.

Să le lăsăm...

A doua zi dimineață ceasul merge foarte bine. Ne aflăm doar la Dumbravă Ionel. Și el e prieten bun cu timpul. S-a sculat de la 7, a făcut exerciții de înviorare, și apoi s-a apucat de lecții. Problema de matematică nu iese însă de loc. Și tocmai acum au venit și cîțiva prieteni să-l invite la fotbal. Ionel însă nu se lasă înduplecat. Zdup schelălăie. Lui i-ar fi fost greu să reziste la o astfel de tentație...

— Ei, dar lecțiile s-au terminat, acum ce faci Ionele?

— Merg la Casa pionierilor. Sînt înscris de trei ani la cercul de muzică...

Am dat o raită și pe la Casa pionierilor. La cercul de muzică, la mîini îndemînatice, sau la cercul sportiv am întîlnit și mulți pionieri dintr-a 7-a: Dima Ștefania, Teodor Mihai, Stamate Ecaterina.

Trebuie să ne continuăm însă drumul. Pînă la începerea orelor mai este încă timp destul. Nimeni însă nu-l pierde. Haiman Ioana citește „Tînăra Gardă" de Fadeev. Grigore Georgeta își ajută mama la scuturatul covoarelor. Un grup de băieți au plecat în recunoaștere spre marginea orașului. Se pregătește o acțiune pentru strîngerea fierului vechi și vor să cunoască pe ce se pot bizui.

E 12,30. Toți se îndreaptă spre școală. Dar noi ce facem Zdup. Trebuie să predăm la timp materialul. Ceasornicul merge doar acum bine...

Tulcea, Școala de 8 ani nr. 2

GHEORGHIȚĂ REPORTERUL



DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ



ACTIVUL PIONIERESC DE LA ȘCOALA DE 8 ANI NR. 151 DIN BUCUREȘTI LA LUCRU

ALEGERILE NOILOR ACTIVE PIONIEREȘTI

Iată, așadar, din nou acea atmosferă sărbătorească binecunoscută, care se răspîndește în școală în fiecare an îndată după reînceperea cursurilor: este vorba, desigur, de desfășurarea alegerilor noilor active pionierești. Sînt zile în care pionierii îi aleg în activul pionieresc pe cei mai harnici și mai plini de inițiativă dintre ei, sînt zile în care pionierii discută despre munca lor de pînă acum, despre ceea ce vor face pe viitor.

Dar pregătirea alegerilor pionierești nu înseamnă numai buna pregătire a adunării propriu-zise de alegeri. Detașamentele de pionieri trebuie să desfășoare activități dintre cele mai interesante. În primul rînd să muncească astfel încît toți pionierii și școlarii să învețe cu sîrguință, să obțină din primele zile de școală note bune — cunoștințe temeinice, iar disciplina și spiritul de răspundere să caracterizeze fiecare clasă, pe fiecare pionier și școlar în parte. În această perioadă pionierii ajută cu dragoste și hărnicie colectiviștilor la strînsul recoltei, își înfrumusețează școala, strîng însemnate cantități de fier vechi, construiesc alături de utemiști baze sportive simple, se întrec pentru obținerea insignei de polisportiv, învață noi cîntece și poezii închinate partidului și patriei noastre dragi.

Gazetele de perete trebuie să ilustreze și ele această activitate entuziastă prin care pionierii se pregătesc pentru alegerile pionierești.

O preocupare însemnată și o datorie a pionierilor în această perioadă este aceea de a chibzui bine asupra celor pe care-i vor alege ca președinți de grupă, de detașament, de unitate.

Aceștia vor trebui aleși dintre cei mai buni pionieri, care sînt fruntași în activitatea pionierească, sîrguincioși, entuziaști, cu inițiativă, exemplu de disciplină și comportare și care își îndeplinesc cu conștiinciozitate sarcinile, se bucură de simpatia pionierilor și școlarilor.

Alegerile pionierești vor fi un prilej de a discuta cu toți pionierii despre activitatea voastră de viitor. La programul de activități pe care-l veți întocmi trebuie să-și aducă contribuția toți pionierii. Deci pregătiți-vă, discutați între voi, consultați-vă cu tovarășii instructori și veniți la adunările de alegeri cu cît mai multe și interesante propuneri în legătură cu acțiunile pe care le veți organiza în viitor. Cunoscînd experiența anilor trecuți, discutați despre felul cum trebuie să procedați pentru a învăța cu toții bine, despre respectarea disciplinei școlare și a îndatoririlor pionierești. Gîndiți-vă dacă în acest an nu puteți organiza mai multe excursii și drumeții, întîlniri cu muncitori fruntași, cu activiști de partid și de stat, care să vă vorbească despre trecutul de luptă al partidului și despre realizările minunate care se înfăptuiesc în întreaga țară sub conducerea înțeleaptă a partidului.

În adunările de alegeri puteți propune învățarea unor cîntece, poezii, jocuri pionierești sau manifestări sportive.

Poate în detașamentul vostru există copii talentați care au îndrăgit literatura. Nu ar fi bine să organizați pentru ei un cerc literar? Dar la Casa pionierilor, la ce cercuri v-ați gîndit să participați? Cum se va pregăti grupa, detașamentul și unitatea voastră pentru a participa la concursurile tradiționale ale organizației de pionieri? Cum v-ați ocupat pînă acum de elevii din clasele mici pentru a fi primiți în organizația de pionieri? Cum ar trebui să-i atrageți la activități în acest an? Despre toate acestea puteți discuta în adunările de alegeri. Este necesar ca fiecare pionier să participe activ la aceste adunări și a participa activ înseamnă a-ți spune părerea despre munca ta și a colegilor tăi, a face propuneri interesante, a veni cu sugestii și inițiative care să dovedească interesul și dragostea ce o nutrești organizației de pionieri.

Și acum o precizare:

În scopul îmbunătățirii activității pionierești, începînd din acest an se va constitui pe fiecare clasă o singură grupă de pionieri, indiferent de numărul pionierilor din clasa respectivă. Grupele vor alege în fiecare an un președinte al grupei pionierești. Instructorul ajutător de pionieri împreună cu președintele grupei va numi din rîndul celor mai buni pionieri un locțiitor al președintelui de grupă și cîte 2—3 pionieri care să-l ajute în organizarea activităților pionierești din clasa respectivă.

Acolo unde nu există clase paralele, detașamentul va fi alcătuit din pionierii unei singure clase, neîmpărțit în grupe.

Iată deci că, spre deosebire de anii trecuți grupa va fi un colectiv mai numeros și deci mai puternic, cu posibilități de acțiune mai largi. Grupa — ținînd seama că acum îi cuprinde pe pionierii dintr-o clasă întreagă — poate organiza asemenea acțiuni îndrăgite cum sînt drumețiile și excursiile, poate avea o formație proprie de cîntece și dansuri, o echipă de fotbal, poate primi sarcini de mai mare răspundere din partea unității sau detașamentului. Grupa fiind mai puternică, crește și autoritatea ei: astfel opinia grupei în ceea ce-i privește pe unii copii certați cu sîrguința la învățătură, sau cu disciplina va fi mai eficace, și trebuie să folosiți din plin această posibilitate.

Organizarea grupelor de pionieri pe clase nu trebuie să ducă în nici un caz la neglijarea și slăbirea activității detașamentului de pionieri.

În adunarea pentru alegerea președintelui de detașament veți stabili care sînt activitățile pe care le veți organiza cu întreg detașamentul, ce sarcini vor reveni grupelor de pionieri, cum veți asigura ca experiența bună a fiecărei grupe să fie generalizată în tot detașamentul de pionieri. Aceeași preocupare pentru delimitarea sarcinilor și activității la nivelul unității de pionieri precum și generalizarea experienței bune a detașamentelor de pionieri fruntașe va trebui să existe în adunarea pentru alegerea președintelui unității de pionieri.

Dar... participarea activă a tuturor pionierilor este necesară nu numai în pregătirea și desfășurarea alegerilor pionierești. Activitățile propuse de voi nu sînt numai ale activului pionieresc ci ale întregii grupe, a întregului detașament, a întregii unități. Deci, pionierii aleși în activ trebuie ajutați în permanență de toți ceilalți pionieri pentru ca propunerile voastre să devină fapte, pentru ca în fiecare grupă, detașament și unitate să pulseze în permanență o viață pionierească bogată, atractivă, interesantă.



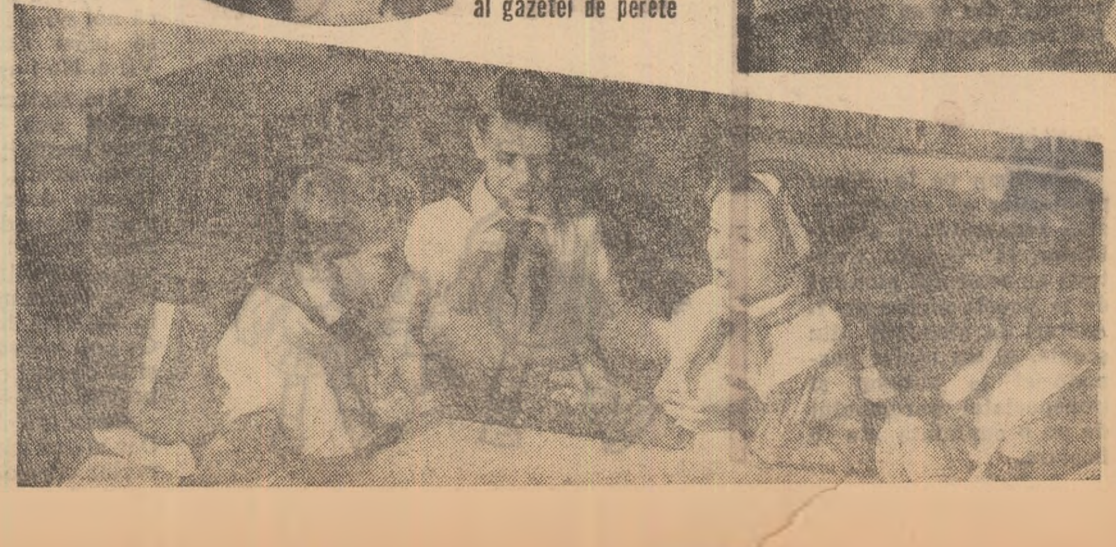
La colțul pionierilor



Un nou număr al gazetei de perete

Se pregătește o expoziție





Discutînd o carte

COPIII ȘI... TOAMNA





PRIETENELE

Pe cele două prietene nedespărțite, Boteanu Cornelia din clasa a VII-a B și Chioveanu Georgeta din clasa a VI-a A de la Școala de 8 ani din Buftea, le-am cunoscut la orele de practică agricolă, pe tarlalele gospodăriei colective, la culesul de porumb.

Mi-au fost prezentate chiar de tovarășul Constantin Blănaru, inginerul colectivei.

— Sînt printre cele mai harnice, — ne-a spus el.

De la profesoara de științe naturale, Ioana Săndulescu, am aflat și alte amănunte: prietenele sînt la fel de sîrguincioase și la lecțiile de „agricultură", la care dau numai răspunsuri notate cu 10. Cele învățate la „agricultură", ele le-au aplicat în practică pe lotul experimental al școlii. Amîndouă în timpul verii au condus cîte o echipă, care s-a îngrijit de culturile semănate aici. În lot, pionierii au avut în grijă și o parcelă experimentală. Pe aceasta, în primăvară, au semănat porumb, încrucișînd soiul dinte de cal cu cel moldovenesc. Experiența le-a reușit. Din noul hibrid, după recoltă au și ales sămînță necesară semănăturilor pentru anul viitor.

Deci... nu întîmplător cele două prietene au fost fruntașe la culesul porumbului de pe tarlalele G.A.C. Ele erau bine familiarizate cu această cultură.

Asemenea celor două prietene sînt însă mulți alți pionieri la Școala de 8 ani din Buftea. Ei au îndrăgit munca pe ogoare. În cele 6 zile în care au avut ore de practică pe ogoarele colectivei au recoltat porumb și au stivuit cocenii de pe 16 ha, iar de pe alte 2 ha au cules roșii, ardei și bame.

AL. MIHU

TOAMNĂ BOGATĂ

Deși duminica diminețile în sat sînt mai liniștite, de data aceasta s-a stîrnit larmă. La fiecare casă se pregătea cineva de... muncă. Nu era munca obișnuită a școlarilor, învățătura, ci una deosebită...

Și au pornit la drum. Erau 175 de pionieri și școlari. Organizați pe echipe sub îndrumarea tovarășului brigadier, într-o atmosferă de voie bună, pionierii au început culesul viilor. Atenți, cu grijă față de roadele muncii colectiviștilor, ei au cules recolta de pe aproape 10 ha de vie.

Sighigea Iordana, Bălășoiu Maria, ca și mulți alți pionieri au fost printre cei mai harnici. Recolta bogată din această toamnă trebuie doar strînsă la timp.

Prof. IOAN I. ODETEARU
Saligni, reg. Dobrogea

La școala noastră

Dacă o să veniți la noi, o să găsiți o școală ca o floare. Curată și strălucitoare. Noi ,pionierii, am făcut-o așa. Fetele au șters geamurile, băieții au spălat băncile. Mulți dintre noi am adus ghivece cu flori, iar perdelele din ferestre sînt albe ca zăpada. Și curtea am făcut-o primitoare, frumoasă și îngrijită. Acestea toate au fost în primele zile de școală. În continuare însă n-am renunțat la înfrumusețarea școlii noastre dragi. Tablourile, gazetele de perete, fotomontajele au fost și ele în zilele următoare prezente la locurile lor.

Pioniera COZMA GLICHENIA Școala de 8 ani, comuna Manoleasa, raionul Săveni, regiunea Suceava

Într-o dimineață de toamnă

În dimineața aceea, ulițele satului au răsunat de cîntecele noastre. Plecam voioși către întinsele lanuri de porumb ale gospodăriei din comună. Eram tare bucuroși, că puteam fi și noi de folos, tocmai în timpul în care colectiviștii erau atît de ocupați cu recoltarea, cu muncile de toamnă. Așa că, ne-am sculat și noi ceva mai devreme și, cu toții am mers să ajutăm la recoltarea porumbului. A fost o surpriză foarte plăcută pentru colectiviști, pe care i-am găsit lucrînd de zor. Cîțiva s-au oprit un moment, ne-au întîmpinat și ne-au arătat ce avem de făcut. După cîteva ore, știuleții de porumb stăteau grămezi, grămezi, la marginea lanului. Și cum se înălțau grămezile, tot mai bucuroși eram și noi. Am fost așa de harnici, că ne-a rămas vreme să mergem și la sectorul zootehnic, să mai vedem o dată viței, păsările, porcii. Peste puțin timp, ulițele s-au umplut iarăși de cîntecele noastre vesele. Ne reîntorceam acasă luînd cu noi și... laudele colectiviștilor.

AXENTE NICĂ, pionier
Școala de 8 ani, comuna Cuca, raionul Galați, regiunea Galați

BUN RĂMAS

Din primăvară, de cum le dăduseră floarea și-au și întors privirile spre soare.

Soare bun, soare drag, dar fără colectiviști, ar fi rămas ele mici. Au dat ajutor și purtătorii cravatelor roșii. Pionierii au fost de cîteva ori la plivit, la cules recolta intercalată, iar acum au apărut din nou.

Înainte de ultimul bun rămas, pionierii au privit cu drag floarea-soarelui și apoi... la lucru. Orice întîrziere înseamnă o pierdere. De aceea s-au grăbit. Și rezultatele au fost din cele mai bune — peste 10 ha de floarea-soarelui culese.

(După corespondența instructorului de pionieri **RUSU VICTOR**, comuna Cernești, regiunea Oltenia).

Patriei mai mult oțel

5 000 de kg fier vechi au predat de curînd pionierii și școlarii din comuna Calomfirești, raionul Alexandria. Știți ce se poate obține din aceasta? Cu adaosul respectiv de fontă albă se pot obține 10 tone oțel din care se pot produce 32 de semănători, sau 400 biciclete, sau fier-beton pentru 10 apartamente. Au obținut o realizare frumoasă prietenii noștri dir Calomfirești!

*

În satul Peret, raionul Drăgășani, regiunea Argeș există o școală de 4 ani. Dar și aici pionierii și școlarii strîng cu entuziasm fier vechi. „Am strîns 1 000 de kg, ne scrie Agopescu Traian, dar acțiunea continuă". Bravo copii!



La 11 octombrie se împlinesc 55 de ani de la nașterea lui Alexandru Sahia, scriitor și luptător pentru cauza clasei muncitoare.

O mașină mă poartă grăbită spre Lunca Dunării. Toamna smulsese cu hărnicie aurul porumbilor. Ici, colo, cocenii zdrențuiți mai așteaptă mîinile oamenilor. Las în urmă cîmpii nesfîrșite, case. Un indicator mă face să opresc. Comuna Mînăstirea. Încep drumeția spre locurile bătătorite cîndva de Sahia. Vizitez mai întîi casa în care a trăit scriitorul. O casă mică, albă, cu cerdac. Pășesc pragul casei. Mă întîmpină binevoitor nenea Ștefan, ultimul fiu al familiei Stănescu, de altfel, adevăratul nume al lui Sahia.

— Aș dori să-mi povestiți ceva despre fratele dumneavoastră.

Mă privește prin ochelari întrebător, ca și cum ar gîndi: Ce vă pot spune mai mult despre el, decît s-a scris și a scris el însuși?

De la el aflu că tot satul a fost moșia regelui.

— Uitați-vă, îmi ocolește el intenționat întrebarea, peste drum de noi e gospodăria agricolă colectivă. Aci lucrez ca brigadier la sectorul avicol. Ce s-ar mai bucura Alexandru știindu-mă aici, lîngă cei pentru care a luptat, a scris, a fost prigonit de jandarmerie!

...Dar cu jandarmeria e altă poveste. E mai bine să v-o spună colegul de bancă al fratelui meu, Dobre Marin, acum președintele Sfatului Popular.

★

Sfatul Popular e la cîțiva pași. O clădire mare, renovată nu de mult. Președintele sfatului, un om darnic la vorbă, îmi mărturisește că aci fuseseră instalați cu mulți ani în urmă apărătorii „ordinii statului" — jandarmii. În numele acestei ordini, Sahia a fost prigonit pentru fiecare articol publicat, pentru fiecare rînd din care țîșnea adevărul: mizeria în care se zbăteau muncitorii, țăranii lipsiți de pămînt și îndemnul de a lupta pentru un viitor mai luminos. Și tot în numele acestei ordini, studenții care veniseră să-l conducă pe ultimul drum pe Sahia au fost împrăștiați cu cruzime pe dealurile comunei Mînăstirea.

Mînăstirea e azi o comună cu străzi pavate, cu construcții noi. Mai bine-zis un oraș în miniatură. Aici Sfatul Popular, dincolo G.A.S., la cîțiva pași școala nouă, spitalul modern, un cămin cultural în construcție.

Casele albe zîmbesc dincolo de garduri în soarele molcom al toamnei. E liniște. Și liniștea e tulburată din cînd în cînd de rîsul zglobiu al copiilor ieșiți în recreație, de ciripitul vrăbiilor care se odihnesc o clipă pe firele de telegraf, sau pe antenele televizoarelor. Viața satului, în aceste zile cînd se zorește cu strînsul recoltelor de toamnă, se desfășoară în afară, pe tarlalele gospodăriei. Seara abia, pînă tîrziu, ulițele scrîșnesc sub povara de care, de autocamioane încărcate de rod, de bogăția pe care a visat-o și a întrezărit-o în operele sale scriitorul Alexandru Sahia.

MARTA ALBOIU CUIBUȘ

SUB LUMINA REFLECTOARELOR

Numai cine n-a urcat niciodată pe scenă nu cunoaște sentimentul pe care îl încerci, cînd știi că spre tine sînt îndreptate nu numai luminile reflectoarelor, dar și sutele de priviri ale celor din sală. Și cînd ai atins doar vîrsta celor de grădiniță sau de-abia ți-ai prins pe umeri cravata roșie de pionier, și urci nu pe o scenă oarecare ci pe a unei moderne case de cultură a tineretului, emoția e și mai puternică.

Dar, să păstrăm liniște... De sub clapele unui pian s-au răspîndit în întunericul din sală primele sunete.

— Pot să intru? — spune cineva în șoaptă...

— Da, răspunde încurajator îndrumătorul artistic.

Pe lîngă faldurile grele ale draperiei de pluș, împurpurată cu scînteieri de lumină, își face apariția, abia atingînd parcă scena cu vîrfurile picioarelor, o fetiță. Se numește Georgescu Veronica. N-are decît patru ani, dar a îndrăgit încă de pe acum baletul. La fel ca și Albu Elena, sau Stănică Carmen, fete mai mari, școlărițe. Lunecă pe scenă, întețind pasul în ritmul muzicii, cu mișcări sigure, elegante...

★

Pe un șevalet, o foaie, din albul căreia se conturează, în culori pastelate, silueta unei școli noi, moderne. Pe altele — alte lucrări în tuș sau cărbune, în acuarele.

Mă opresc lîngă desenul înfățișînd școala.

— Priviți pe fereastră, îmi spune Valeriu Bairov, directorul Casei de cultură a tineretului din raionul Tudor Vladimirescu din Capitală, un aflu. Reprezin școala alătu care învață Dincă Costach rul.

O clădire f ca, de altfel, ș casei de cu aci, care și-a primii oaspeți cu cîțiva ani

— Dincă e membru activ cului de teatr puși, continuă rul. Acum e repetiție. Su marea metodis tistic, Consta nă, membrii pregătesc în spectacolul „ cu doi bani", vestirea cu nume de Crea

★

Numeroase resante sînt a le pentru școlari în cas de cultură. Roman Dănuț Traian, Popa bunăoară, sînt pasionații c muzică, buni la acordeon sa oară. Alții își timpul liber rășia șahului s lor peste două două de mii d ale bibliotecii stă la dispoziți ales acum, în zile de început tombrie, cele licitate cărți s lumele de vers și firesc în închinate altfel, în c tăminii po la casa de cult fost dedicată cestui evenime lumina acelor flectoare au rostite de e le dintre cele moase poezii te de ei, din ra clasică și porană. Emi Coșbuc, Topî Beniuc...

AL. DINU

ÎNFLORESC ORAȘELE PATRIEI NOASTRE

PIATRA NEAMȚ

Așezat pe malul stîng al Bistriței, orașul Piatra Neamț cunoaște azi o dezvoltare ale cărei jaloane sînt înălțimile schelelor de construcții. La fiece pas te întîmpină brațele macaralelor ce săgetează norii coborîți din munți. Pe fundalul maiestuos, de un verde închis al dealurilor împrejmuitoare, zîmbesc multicolor fațadele noilor blocuri. Nu de mult, pe aici treceau plutașii, ducînd la vale bogăția codrilor, pe apele învolburate ale Bistriței. Astăzi, Bistrița îmblînzită își poartă apele zăgăzuite, prin canale, spre Bicaz, de unde forța lor împarte cu dărnicie, prin zeci de cabluri, o nouă forță — cea a comunismului — măsurată în mii de kilovați-oră.

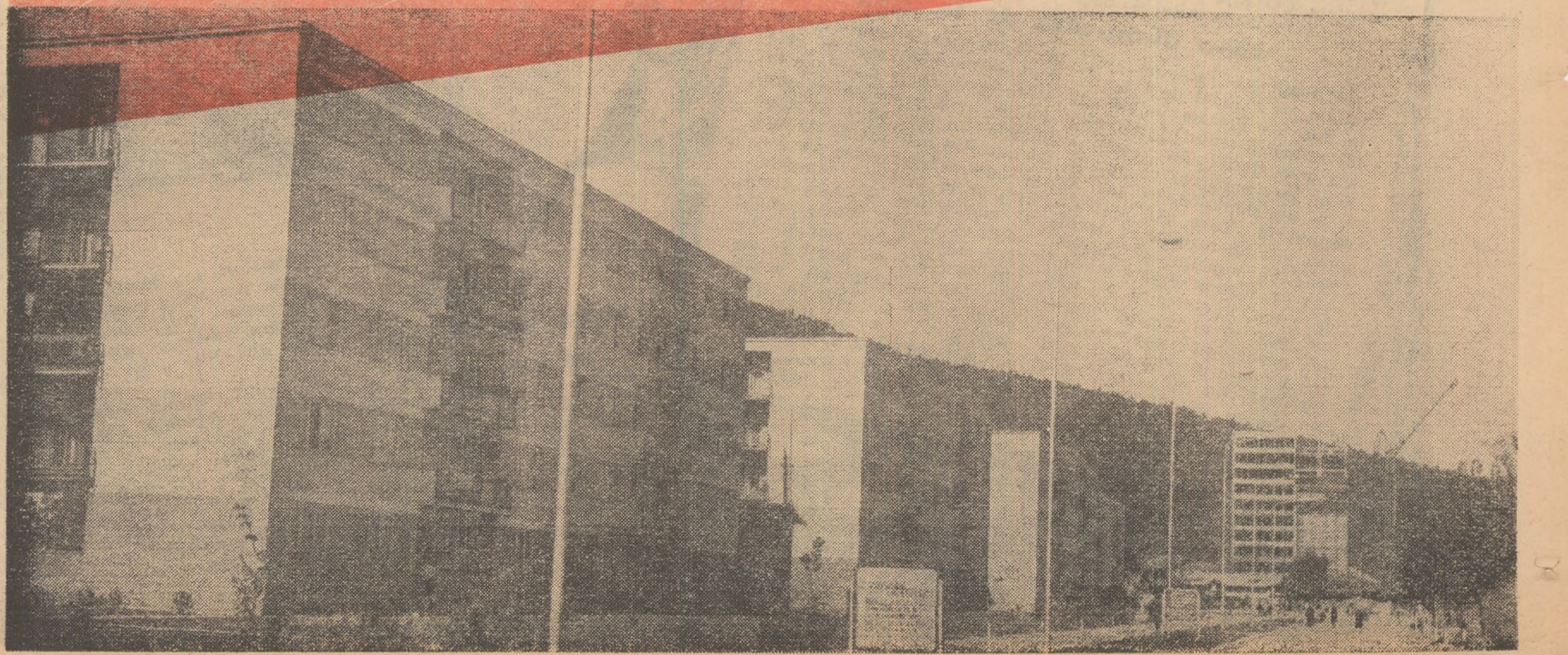
Întrebat de obîrșia orașului, orice localnic îți va preciza: orașul de altădată trebuie căutat departe, în trecutul istoric. El se pierde în negura vremurilor, cînd primii pietreni s-au așezat pe lîngă rîul Bistrița, ca unică sursă de existență. Prima mențiune scrisă, datează din secolul al XII-lea, cînd o cronică îl pomenește sub denumirea de „Piatra lui Crăciun". Iar prin 1635, Piatra își împărțea cei o mie de locuitori în 300 de case strînse ciorchine pe lîngă rîu. Și așa au trecut ani după ani. Viața lor — tot o grijă și o zbatere în nevoi.

...Azi, din cei aproape 50 000 de locuitori, mulți, foarte mulți, după ce-au strunit Bistrița, lucrează în marile întreprinderi industriale sau pe șantierele de construcții. Pe ei îi vei întîlni, cunoscători de noi meserii, asigurînd materie primă industriei de prelucrare a hîrtiei, lucrînd la tricotaje din bumbac, lînă și fibre sintetice, producînd cărămizi celulare și țiglă, îngrășăminte azotoase și multe altele. În anii noștri, orașul metamorfozat e de nerecunoscut. Localnicii au cu ce se mîndri! Blocuri noi de locuințe te întîmpină la fiece pas. S-au dus de-acum cocioabele de altădată. Buldozerele mușcă zilnic din ele, lăsînd loc, macaralelor, schelelor și constructorilor. Dacă pe vremuri numai un mănunchi de copii puteau să buchisească slovele abecedarului, azi în cele două școli medii și cele 16 școli de 8 ani, mai bine de 9 000 de elevi descifrează an cu an tainele științei și culturii. În oraș sînt 2 cinematografe, încă unul ultramodern în construcție, un teatru de stat, o casă de cultură. La Piatra Neamț există, de asemenea, o orchestră de muzică populară, 50 de formații artistice de amatori, 13 brigăzi artistice de agitație, iar biblioteca raională cu cele aproape 60 000 de volume înregistrează anual peste cinci mii de cititori. Izbitor și impresionant pentru ritmul de viață al orașului sînt zecile de blocuri în construcție. La cele 1 200 de apartamente existente, se vor adăuga încă 800-1 000 pînă la sfîrșitul anului. Pe bună dreptate Piatra Neamț este orașul care renaște, înălțîndu-se semeț către viitor.

★

Toate acestea, cititorule drag, le-am cunoscut împreună cu noul vostru prieten, Dănuț. Unul din miile de pionieri ai orașului. Poposind în Piatra, îl vei întîlni la fiece pas, cu ochii luminoși și zîmbitori, întotdeauna gata să te conducă prin orașul lor, vorbindu-ți cu mîndrie despre el. Prietenul meu, Dănuț, e în clasa a V-a. Nălțuț, vioi. O șuviță de păr îi cade pe frunte. Are gesturi largi, în care pare a cuprinde întreg orașul cu miile-i de frămîntări zilnice. Ne-am despărțit seara tîrziu, cînd luminile de neon ca și multitudinea becurilor electrice punctează dantelat, conturînd șantierele de construcții, blocurile impunătoare de locuințe, mari întreprinderi, ori așezăminte culturale. Încet, încet, viața clocotitoare a orașului se potolea. Pionierul Dănuț, de la o fereastră privește către zări undeva departe. Și în fața ochilor săi se profilează Piatra Neamț, cea de mîine, orașul viitorului, plin de măreție...

DECEBAL ȚOCA



Luna prieteniei romîno-sovietice

La 7 octombrie a început Luna prieteniei romîno-sovietice. Cu acest prilej vor avea loc în țara noastră o serie de manifestări, care exprimă simțămintele de adîncă prietenie a poporului romîn față de poporul sovietic. În același timp, manifestările care se desfășoară concomitent în U.R.S.S. arată că aceleași simțăminte animă și pe oamenii sovietici față de poporul nostru. Cu aceste manifestări prietenești, culturale, se întîmpină a 46-a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, revoluție care a marcat începutul epocii de dezrobire a tuturor popoarelor, epoca victoriei socialismului și a comunismului.

Între poporul romîn și popoarele Uniunii Sovietice există o veche prietenie, care a fost întărită în lupta comună împotriva cotropitorilor fasciști și în lupta pașnică pentru construirea unei vieți noi.

Mărețele realizări ale poporului sovietic și ale tuturor țărilor socialiste au o mare însemnătate internațională. Ele dovedesc întregii lumi, dovedesc tuturor popoarelor că orînduirea socialistă este superioară oricărei alte orînduiri sociale cunoscute pînă astăzi în istorie. În întreaga lume este cunoscut rolul Uniunii Sovietice în lupta pentru menținerea păcii, este cunoscută și contribuția țării noastre în lupta unită a popoarelor din țările socialiste și a tuturor forțelor iubitoare de pace. Prin lupta unită a popoarelor din țările socialiste, a tuturor forțelor uriașe ale păcii, un nou război mondial poate fi preîntîmpinat, pacea poate fi menținută și consolidată.

Numeroasele manifestări culturale și de prietenie care vor avea loc cu prilejul Lunii prieteniei romîno-sovietice vor reafirma voința popoarelor romîn și sovietic de a întări în continuu relațiile frățești dintre ele, spre binele lor, în interesul marii comunități a țărilor socialiste, al cauzei păcii și progresului în lumea întreagă.

La 7 octombrie s-au sărbătorit 14 ani de la proclamarea Republicii Democrate Germane

În expediție...

— Tovarășe Bîkovski, preia comanda navei!

— Am înțeles. Preiau comanda navei!

— Tovarășe Nikolaev, comunică-ne dacă se mai aude Pămîntul!

— Am înțeles, tovarășe căpitan!

Nu, nu sîntem pe bordul unei nave cosmice, nici pe vreun cosmodrom și nici măcar la o școală de cosmonauți. De data aceasta ne aflăm pe Marienstrase la nr. 9, într-o grădină, la umbra unui măr. Peste cîteva ore tovarășii Bîkovski sau Nikolaev, Titov sau Tereșkova vor deveni din nou Peter, Angelica, Reghina, adică ceea ce sînt în realitate: niște copii inimoși, fruntași la învățătură și plini de fantezie. Deocamdată, însă, ei se află în „expediție". Racheta a fost amenajată într-un chioșc, iar un volan de automobil aruncat la gunoi, a devenit în imaginația copiilor, cirma rachetei ce străbate spațiile interplanetare. Deodată, în cabina „navei" se aude o voce veselă.

— Ne apropiem de lună! Tovarășe Titov, la ce distanță ne aflăm?

— Tovarășă Tereșcova, comunică Pămîntului că zborul decurge normal!

E un joc plăcut și instructiv, un joc care le dezvoltă copiilor imaginația și fantezia, care-i ajută să înțeleagă mai bine matematica, fizica, chimia, un joc care-i îndeamnă să viseze și să se pregătească pentru ziua cînd, peste ani, se vor afla cu adevărat la bordul unei nave cosmice, cercetînd nesfîrșitul ocean aerian.



Vaporul din imaginea alăturată se numește „Înainte". El aparține pionierilor din R.D. Germană, ce fac parte din asociația: „Tinerii marinari amatori". Pe acest vas, ajutați de „bătrînii lupi de mare", pionierii se familiarizează cu munca și viața de marinar.

Elefantul la... cinematograf

În parcul popular „Queen Elisabeth" din Uganda funcționează un cinematograf în aer liber. Într-o seară se prezenta un film documentar despre fauna africană și viața elefanților în junglă. Cînd s-a terminat filmul, spectatorii au constatat cu uimire că în spatele ultimului rînd de scaune stătea liniștit, privind încă spre ecran, un elefant sălbatic. A doua seară, cînd se prezenta același film, elefantul era din nou prezent. În zilele următoare, el a mai venit de două ori la cinematograf, dar convingîndu-se că nu se mai prezintă filmul cu elefanți, s-a retras în adîncul pădurii...

MOZAIC ● MOZAIC ● MOZAIC ● MOZAIC ● MOZAIC ● MOZAIC ● MOZAIC

Cercetările întreprinse de comisia de expertiză a U.N.E.S.C.O., în domeniul învățămîntului, au stabilit că în America Latină există în prezent 50 000 000 de analfabeți în rîndul populației adulte și 15 000 000 în rîndurile copiilor, care, de obicei, nu frecventează școala. Dintre 26 000 000 de copii ai acestui continent, înscriși la cursurile școlilor elementare numai 15 la sută ajung în clasa a IV-a elementară și numai 1 500 000 își pot continua studiile în școlile profesionale și de cultură generală.

■

La Londra s-a deschis o expoziție de tablouri, cuprinzînd multe peisaje și aspecte din viața oamenilor muncii ciprioți. Vizitatorii au rămas uimiți de frumusețea tablourilor. Mulți socoteau la început că ele aparțin vreunui mare maestru al penelului din Cipru. Dar semnătura după tablouri trădează scrisul unui copil. Și, într-adevăr, lucrările executate aparțin unui elev talentat, Seneca Senanaiake, în vîrstă de numai 12 ani.

■

Italianul Joseph Gaspard Mezzofanti a fost un mare poliglot. În cursul vieții sale (1771—1848), el a învățat 114 limbi și 72 dialecte, fără să fi părăsit vreodată pămîntul natal. Danezul Rasmus Christian Rask (1787—1832), a fost un poliglot și mai celebru. El a cunoscut 230 de limbi și a scris 28 de dicționare în 28 de limbi diferite.

■

Cel mai mare stadion din lume se află la Praga, R. S. Cehoslovacă. El are 250 000 de locuri. Al doilea stadion din lume, ca mărime, este cel din Rio de Janeiro, Brazilia, cu 150 000 de locuri, iar în prezent, în capitala Mexicului se construiește un stadion cu 120 000 de locuri, care va fi al treilea ca mărime din lume.

■

Deși are numai 6 ani, Pascale Branillard are un impresionant stagiu în cinematografia franceză. Fetița a jucat pînă acum în 32 de filme.

MOZAIC ● MOZAIC ● MOZAIC ● MOZAIC ● MOZAIC ● MOZAIC ● MOZAIC



Copiii pe care-i vedeți în imagine ar dori să meargă la școală. Dar nu pot. Știți de ce? Pentru că nu au haine ca să se îmbrace, pentru că nu au cărți, pentru că nu au bani să achite taxele. În plus, sînt lihniți de foame. Așa că, de dimineața și pînă seara cutreieră străzile Saigonului, cerșind o coajă de pîine. Asemeni lor, sînt sute de mii de copii din Vietnamul de sud.

În Spania: VÎNĂTOARE DE OAMENI

...Bunicul și-a umplut luleaua, a luat traista înflorată — așa face el ori de cîte ori pleacă la drum — și i-a strigat lui Daniel: „Eu n-am dus. Vezi, ai grijă de ceea ce ți-am spus!" Și a plecat.

Daniel abia ieși pe portiță și zări duba cea mare a poliției oprind numai cîteva case mai încolo. După o clipă numai, doi vlăjgani de polițai apărură trăgînd după ei un miner plin de sînge; îl împinseră în dubă și imediat motorul se puse în mișcare.

Ca un titirez, Daniel se suci pe călcîie și dădu buzna în casă: „Fugi, nene... Vine poliția".

Omul se urcă în pod, de-acolo pe-acoperiș și sări în spatele casei tocmai cînd mașina frînă la portiță. Se făcu nevăzut în păduricea din spate.

Polițiștii se repeziră de cercetară casa, apoi, negăsind nimic, se adresară bunicii:

— Unde-i minerul pe care l-ați ascuns?

— Ba, n-am ascuns pe nimeni — spuse bunica fără să-și piardă cumpătul.

Dintr-o lovitură, unul din polițiști o doborî pe bătrînă la pămînt, dar nici de astă dată bunica nu spuse nimic. Daniel se lipi înspăimîntat de peretele casei, privind înmărmurit la cele ce se petreceau.

Pe urmă, polițaii plecară și Daniel o ajută pe bunică să se ridice. Fața însîngerată a bătrînei îl sperie pe Daniel și băiatul izbucni în plîns.

— Bunico, bunico,... ce se petrece, bunico?

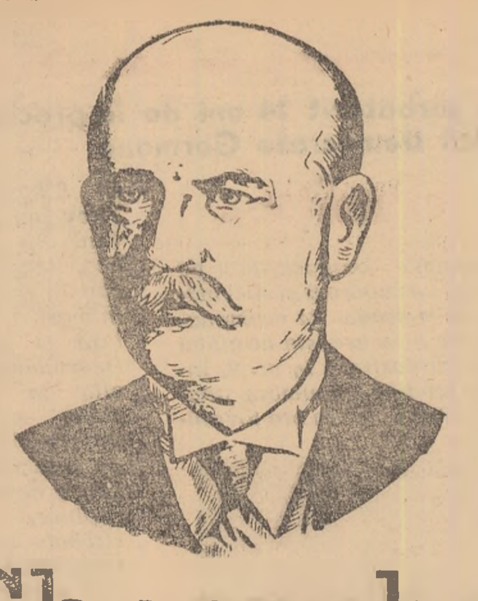
— Nu-i nimic, băiatule — reuși bătrîna, în sfîrșit, să vorbească, — poliția dictatorului îi vînează pe mineri.

...În toate bazinele miniere ale Spaniei de Nord... în Nalon și Aller... pe întreg teritoriul regiunilor miniere Asturia și Leon, poliția dictatorului Franco duce o adevărată vînătoare împotriva minerilor, împotriva unor oameni cărora li se poate imputa o singură vină: aceea că fac grevă pentru drepturile lor vitale la muncă și o viață omenească

EMIL EMANOIL

ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ





Gheorghe Țițeica

(1873–1939)

În toamna anului 1873, la 4 octombrie s-a născut în orașul Turnu Severin Gheorghe Țițeica, cel care avea să devină mai tîrziu, prin importanta sa operă științifică și pedagogică, unul dintre reprezentanții de seamă ai științei romînești.

Din copilărie a cunoscut greutățile vieții. Tatăl său lucra ca mecanic pe un vapor, iar salariul modest pe care-l avea abia ajungea pentru nevoile familiei. Din această cauză, după multe greutăți Gh. Țițeica, terminînd școala primară reușește să plece la Craiova să urmeze liceul. Elev sîrguincios, el se bucură de la început de aprecierea colegilor și a profesorilor. Îi plac toate materiile, îl interesează și matematica, dar și științele naturii, istoria, gramatica. Rămas orfan prin moartea tatălui său, cunoaște zile de mizerie.

Tot timpul liber, vacanțele, le folosește pentru a da meditații pentru ca cei de acasă să nu sufere din cauza lipsurilor.

Terminînd liceul, atras în special de matematici, Țițeica pleacă la București pentru a urma secția de matematică a Facultății de Știință.

Aici muncește cu multă rîvnă, ascultînd și însușindu-și cunoștințele predate. Este unul din colaboratorii activi ai "Gazetei Matematice" care îi publică rezultatele primelor sale cercetări. Terminînd în mod strălucit universitatea, după multe greutăți, Țițeica reușește să plece la Paris pentru specializare. Aci își susține și teza de doctorat fiind mult apreciat de profesorii lui. Reîntors în țară paralel cu activitatea didactică desfășurată ca profesor universitar, el întreprinde importante cercetări în domeniul geometriei diferențiale. Multe din rezultatele obținute au fost publicate în revistele de specialitate din țară, și de peste hotare fiind deosebit de apreciate. Participant la numeroase manifestări științifice internaționale și la congresele matematicienilor, Gh. Țițeica devine din ce în ce mai cunoscut și apreciat peste hotare. Membru de onoare a numeroase Academii de Științe din străinătate, membru activ al Academiei Romîne din anul 1913, profesorul Gh. Țițeica prin întreaga sa viață închinată științei și-a adus o contribuție însemnată la progresul matematicii romînești.

Automatica și cibernetica

În activitatea de supunere a naturii, omul s-a folosit mai întîi de munca cu mîinile, ajutat de uneltele cele mai simple: cuțitul, toporul, sapa etc. Munca manuală a fost și este cea mai simplă activitate producătoare de bunuri. Un salt în această activitate a constituit-o invenția mașinii. Epoca mașinismului a determinat o creștere apreciabilă a productivității muncii. Acum mașina cu motorul ei (strungul, mașina de cusut etc.) prelucrează produsele, iar muncitorul efectuează operațiile de conducere și reglare, de schimbare a pieselor. Operațiile acestea cereau însă mult timp, societatea avea nevoie de tot mai multe produse. Mașinismul, altă dată un salt în economie și tehnică a însemnat la un moment dat, o batere a pasului pe loc. Sfîrșitul acestui impas îl constituie mașina automată, care-și prelucrează singură produsele, înlocuind omul în funcția de reglaj și comandă. De aici pînă la automatizare mai era un singur pas, altfel, lîngă fiecare mașină automată sau mașină-unealtă universală trebuia să stea cîte un om! Pasul acesta n-a fost de loc ușor: gîndiți-vă că, în această fază a tehnicii sînt îmbinate zeci de mașini automate cu funcții diverse, într-o activitate comună, deosebit de complexă. Așa sînt instalațiile automate, care lucrează în producția pe bandă rulantă (flux continuu), mașinile cu comandă-program a căror activitate este dirijată de impulsuri imprimate pe bandă de magnetofon, de celule fotoelectrice sau de o bandă perforată ș.a.m.d.

Cunoscute în întreprinderile moderne sînt și liniile automate. Acestea preiau materia primă și trecînd-o de la o mașină automată la alta, o prelucrează sub formă de rulmenți, pistoane, roți etc., gata ambalate! Există astăzi numeroase uzine, automatizate în parte sau complet. Prin centralele electrice ale patriei, uzinele siderurgice ale Hunedoarei și Reșiței sau cele chimice de la Borzești și Săvinești, prin fabrica de zahăr Bucecea, muncitorii, tehnicienii cu înaltă calificare au devenit supraveghetori în halate albe.

Varietatea mașinilor automate se extinde și asupra mașinilor electronice de calcul, a creierelor electronice care într-o singură secundă realizează sute și mii de operații.

Proiectarea și construirea mașinilor automate constituie obiectul multor discipline. Astfel, nu putem rupe de automatizare, cibernetica, știința care aplică modul de transmitere a comenzilor automate luînd ca exemplu... activitatea creierului!

Oamenii de știință, căutînd modele de inspirație din activitatea sistemului nervos, păreau că se distrează construind jucării mecanice („șoareci", „vulpi", „broaște țestoase") cu o activitate asemănătoare animalelor. Dintr-o asemenea „joacă" însă au apărut complicatele creiere electronice, roboți cibernetici pentru diverse activități: „secretari", „medici", „jucători de șah", „traducători" dintr-o limbă în alta, mașini de contabilizat și statistice, de rezolvat ecuații cu sute de necunoscute ș.a.m.d., fără de care tehnica și economia modernă ar fi imposibile.

Electronica, cibernetica și automatizarea, strîns îmbinate, deschid perspective uriașe pentru știința și tehnica socialismului. Ele fac munca omului mai ușoară și mai atractivă, lăsîndu-i timp suficient pentru pregătire, pentru a se bucura de binefacerile culturii, artei, pentru a-și dezvolta armonios personalitatea.

ION CIOFU



O oră de studiu la cercul de electrotehnică de la Palatul pionierilor din București.
(Fotografie executată de pioniera **SĂNDULESCU RODICA** de la Școala de 8 ani, nr. 150 din Capitală).

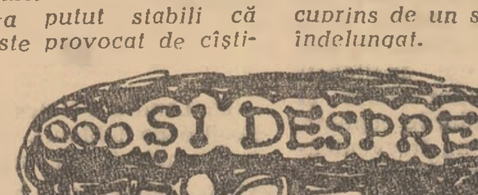


Seară de seară oamenii se culcă și dorm. Dar ce este și cum se explică, somnul, ei nu au știut cu precizie decît în timpurile apropiate de noi. În antichitate se credea că între somn și moarte este distanță de un pas, că sufletul ar părăsi corpul, vagabondînd aiurea. Cu timpul, unii oameni de știință au crezut că, datorită activității intense, creierul ar acumula, transportată de sînge, o „otravă a somnului" (hipotoxina) sau că, oboseala fizică ar intoxica sistemul nervos.

Este meritul școlii fiziologice inițiată de I. P. Pavlov de a fi lămurit fenomenul somnului. S-a putut stabili că somnul este provocat de cîștigul pe care îl are inhibiția în luptă cu excitația. Astfel, ne este cunoscut că zgomotul monoton al mersului trenului, al ploii și vîntului, ne provoacă somnolența: acestea determină o excitație puternică, doar la început. Cu timpul semnificația lor dispare și, în lipsa altor preocupări, zgomotul naște un focar de inhibiție care tinde să se răspîndească pe întreaga scoarță cerebrală.

De asemenea, știm că, obosiți fiind, adormim ușor: celulele creierului epuizate de efortul de peste zi, intră în stare de inhibiție, pentru a se putea reface.

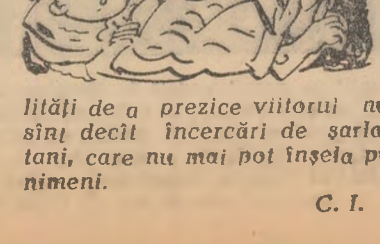
Cauzele care provoacă somnul pot fi însă mult mai variate: lipsa oricăror activități, liniștea duc la somnolență, la instalarea inhibiției de somn; unele boli pot ataca anumite trasee nervoase sau pot reduce pentru mult timp capacitatea de lucru a celulelor cerebrale. În astfel de cazuri, omul este cuprins de un somn profund și îndelungat.



Un somn „greu ca plumbul", nu lasă omului nici o amintire. Într-un somn superficial însă, pe scoarța cerebrală rămîn insulițe mici încă în stare de excitație. Aceste „puncte veghe", care pot fi urmarea unor idei, a unor gînduri care ne-au preocupat îndeosebi, a unei griji, pot cauza fenomenul visurilor. Datorită unor excitații întîmplătoare, care lovesc în timpul somnului într-unul din aceste „puncte", pe scoarță pot fi reactualizate fel de fel de imagini vizuale, auditive ș.a.m.d., în cele mai bizare combinații posibile.

Că visurile sînt fenomene naturale ale unui creier aflat în somn „parțial" și nu au nici o legătură cu vreun... suflet voiajor, o dovedesc numeroasele experiențe făcute, prin care se „comandă" visele: o compresie pe piciorul unui om adormit va declanșa poate un tablou de iarnă; mirosul de parfum, o grădină cu flori; iar o mică înțepătură, un duel cu D'Artagnan! Alteori, propriile noastre organe interne provoacă visele: un stomac plin va presa asupra altor organe, acestea vor excita anumite celule din creier. Excitația de aci se va răspîndi haotic și... coșmarul e gata!

O singură tălmăcire a visurilor poate fi justă: aceea pe care o aduce practica experimentală a zeci și sute de medici, fiziologi și psihologi, aceea pe care o aduce știința. Explicațiile ignoranților, a ghicitoarelor, care atribuie visurilor calități de a prezice viitorul nu sînt decît încercări de șarlatani, care nu mai pot înșela pe nimeni.



C. I.

SPORT ● SPORT ● SPORT SPORT ● SPORT ● SPORT

Rezultatele Concursului „PENTRU CEL MAI FRUMOS JURNAL DE EXCURSIE"

● Cine sînt fericiții cîștigători ● Interviu cu o bicicletă de semicurse și cu un magnetofon ● Bravo, copii!

In sfîrșit — mult așteptatele rezultate! Membrii comisiei s-au întîlnit, au citit cele aproape 300 de jurnale primite, au... mai citit odată, au discutat și iată că, treptat-treptat, lista pionierilor cîștigători s-a înfiripat.

Cine sînt fericiții cîștigători ai concursului?... cei care au redactat cele mai frumoase jurnale de excursie dintre cele mai frumoase?

Iată-i

Mai întîi, grupele de pionieri care au „concurat" la **colectiv.**

PREMIUL I — n-a fost decernat nimănui, întrucît juriul concursului s-a așteptat ca acel colectiv de copii care va primi televizorul să facă un jurnal frumos-frumos și mai ales interesant și la care să-și fi adus contribuția cît mai mulți pionieri.

PREMIUL II — mult așteptatul magnetofon! — a revenit **colectivului de pionieri de la Casa pionierilor din Comănești,** regiunea **Bacău,** care a întrunit în unanimitate voturile juriului.

PREMIUL III — **instrumente pentru o orchestră de muzicuțe.** Premiul a revenit **colectivului clasei a VI-a C, de la Școala de 8 ani nr. 5 din Brașov.** Cum s-ar spune, peste puțină vreme, cei dintr-a VI-a C, de la Școala de 8 ani nr. 5 vor avea nevoie de un „adagio" permanent în programul de activitate al detașamentului lor: concertul orchestrei de muzicuțe!

MENȚIUNILE — trei la număr — au fost cîștigate de **membrii cercurilor tehnice de la Palatul pionierilor din București,** de **colectivul de pionieri din unitatea Școlii de 8 ani Gostavățu,** raionul Caracal, regiunea **Oltenia** și de **colectivul Casei pionierilor din Galați.** Toți acești pionieri, vor primi, pe colective, obiectele de sport, excursie, cărți ș. a.

La **INDIVIDUAL** au ieșit cîștigători următorii:

PREMIUL I — **Palada Magdalena,** clasa a VII-a, Școala de 8 ani nr. 50 din **București;** Magdalena va primi o **bicicletă de semicurse** — prilej minunat pentru ca în vara viitoare să facă cunoștință cu... cicloturismul!

PREMIUL II — constînd dintr-un **aparat de fotografiat,** a revenit pionierului **Rusu Florin,** clasa a VII-a, Școala medie nr. 3 — **Iași.**

PREMIUL III — un frumos ceas de mînă — l-a cîștigat **Petrescu Cristina,** clasa a VII-a, Școala de 8 ani nr. 3 din **București.**

MENȚIUNILE — obiecte de sport, cărți, echipament de excursie ș.a. au fost cîștigate de **Ostafi Cornelia** din **Dorohoi** — Suceava, **Olea Mariana** din Zlatna-Albă, regiunea **Hunedoara, Vlad Sandu** din Pitulați — Brăila, regiunea **Galați, Niță Vasile** de la Casa de copii din Siliștea, regiunea **București.**

Jurnale frumoase — dar nepremiate — ne-au mai trimis mulți pionieri printre care amintim pe: **Oancea Margareta** de la Casa de copii din Sighișoara, **Popescu Victor** de la Școala „George Coșbuc" din Cluj, colectivul detașamentului 3 de la **Școala Găujani** — Boișoara, regiunea **Argeș** și mulți-mulți alții.

In încheiere, dragi copii, vreau să vă mai spun că am luat un scurt interviu magnetofonului și bicicletei de semicurse, care mi-au relatat, nerăbdătoare, că abia așteaptă să facă cunoștință cu viitorii lor prieteni — pionierii cîștigători.

Nu mai rămîne decît să spun cîștigătorilor concursului un „Bravo, copii!" rostit din inimă și să-i rog să aștepte liniștiți sosirea premiilor și mențiunilor anunțate.

Felicitări tuturor pionierilor și participanților la concurs!

„SCINTEIA PIONIERULUI"

Intre ceasurile de continuu antrenament, o clipă de răgaz pe malul apelor liniștite ale Snagovului este binevenită. Nu știm însă dacă la fel de binevenit este și nelipsitul reporter, care vrea să solicite un interviu. Și totuși, Aurel Vernescu, recentul nostru campion mondial, pare-se că nici nu se gîndește la așa ceva. Ba e la fel de atent, ca și atunci cînd antrenorul Huțan îi dă sfaturi. De aceea așteaptă cu nerăbdare prima întrebare.

— Cînd ați început să faceți sport?

— Acum vreo 13 ani m-am hotărît pentru prima dată să mă dedic atletismului. Cîștigasem un concurs interșcolar, la înălțime, și aruncarea greutății. Și poate că aș fi rămas credincios atletismului dacă într-o zi sora mea mai mare, nu m-ar fi invitat la baza sportivă de la Floreasca unde făcea canotaj. Mi-a plăcut mult acolo și am hotărît să vin și a doua zi. Cum am ieșit pe apă însă m-am și răsturnat. Și așa s-a întîmplat și la încercările următoare. Nu m-am descurajat însă...

De vorbă cu campionul mondial AUREL VERNESCU

— Care este bilanțul celor 10 ani de canotaj?

— In cei 10 ani de canotaj am participat la foarte multe concursuri, atît în țară cît și peste hotare. Și după cum e și firesc am obținut și multe victorii. Cîteva din ele nu le voi uita niciodată. București 1954: primul titlu de campion republican la juniori (caiac simplu 500 m); Snagov 1955 — primul titlu de campion republican la seniori (caiac simplu 500 m); Poznan 1958 — pentru prima dată campion european la caiac simplu 500 m și Jajce 1963, cînd am devenit dublu campion mondial cîștigînd probele de caiac simplu 500 și ștafeta 4 x 500 m.

— Cum explicați succesele obținute?

— Cheia succeselor în sport, la fel ca și în învățătură, este munca. Munca perseverentă de zi cu zi. Unii spun că am forță și aceasta m-a ajutat foarte mult. S-ar putea să fie așa. Dacă n-aș fi lucrat însă zi cu zi, dacă n-aș fi ascultat sfaturile atît de prețioase ale antrenorului, n-aș fi reușit să ajung la aceste performanțe.

— Ce dorințe aveți pentru viitor?

— La fel ca și ceilalți sportivi mă gîndesc și eu la Tokio. Voi concura la proba de caiac simplu 1 000 de m. Principalul meu adversar este danezul Hansen. La Jajce ne-a despărțit 2 sutimi de secundă. Sper însă că la Tokio lucrurile se vor schimba. Doresc să fac totul pentru ca drapelul patriei să se înalțe cît mai sus.

TEODOR CRISTIAN

Au început primele încercări

O dată cu începerea cursurilor, copiii de la Școala de 8 ani din comuna Băbăița, raionul Alexandria s-au gîndit nu numai la înfrumusețarea școlii, la pregătirea temeinică încă de la primele lecții, ci și la... sport. Așa că, au amenajat în primul rînd terenul pe care se vor desfășura meciurile, concursurile proiectate. Și iată că după cîteva zile, pista de alergări, groapa de sărituri, terenul de handbal, totul a fost pus la punct. Nu le-a rămas apoi pionierilor decît să înceapă pregătirile pentru primele încercări, să treacă probele insignei de polisportiv. Și care din pionierii unității nu dorește lucrul acesta? Doar se știe și prin împrejurimi cîți iubitori ai sportului sînt în școală. Cu pionierii din Orbeasca, Frăsinet s-au întîlnit ei de multe ori, la fel de fel de competiții organizate în vara aceasta. Despre Sanda Cornelia, Porogan Marin, Lăzărescu Mihai se zice că sînt tare „iuți de picior". Despre alții se știe cît de buni săritori sînt. Acum însă, cînd dorința lor este să obțină insigna de polisportiv, preocuparea nu mai poate fi unilaterală. Trebuie să te preocupe și aruncarea greutății, și gimnastica, ciclismul etc. La unele dintre aceste probe concursurile au și început. Să le urăm mult succes!

E. T.



Aspect din primul concurs pentru „Insigna de polisportiv" — copii desfășurat la Galați.



Buni prieteni, pionierii și școlarii de la Școala de 8 ani nr. 5 din București își petrec adesea timpul liber împreună.

Iată-i pe cîțiva în parcul de distracții — Herăstrău.

LADIȚA CU... SECRETE

Soarele era aproape de nămiezi și pe Petrică începuse să-l ia cu năduf. Stătea degeaba, zău așa, că nici unul din cei trei soldați care se opriseră cu mașina la colțul drumeagului ce intra în pădure, nu călca în via colectivei. Nici măcar să guste, să ciugulească un bob. Și ce frumoși erau strugurii! Soarele toamnei licărea în fiecare bobiță. Dar soldații parcă nu aveau ochi pentru ei. Auzi! Nici măcar un ciorchine!

După prînz, Petrică își luă inima în dinți și se apropie de mașina cu pricina. Era mică — cam cît aceea cu care venise secretarul de partid al raionului la ei la școală — și avea înlăuntru niște aparate. Petrică ghicise de îndată că e vorba de o stație de radio.

Soldații îl primiră cu dragă inimă și intrară în vorbă cu dînsul, dar aflînd de ce sta în vie, se porniră pe rîs:

— Păi degeaba o păzești, măi Petrică! glumi unul. Că noi luăm noaptea.

— Nu cred — se semeți se copilul. S-ar vedea urme!

După cîtva timp, Petrică se depărtă de mașină și peste cîteva minute se întoarse cu căciula plină de struguri mari și frumoși.

— Nu mîncăm — îi spuse unul dintre soldați.

Lui Petrică îi venea să dea cu căciula de pămînt, nu alta.

— Ei, haide, haide, iaca, o să gustăm — intrase în vorbă un alt soldat — ne dați voie, tovarășe sergent?

Cel care vorbise era șoferul, un tînăr scundac, cu obrajii numai zîmbet.

*

Pînă-n seară, Petrică era prieten cu toți trei. Îi cunoștea de-acum pe fiecare: pe nenea



Marincu, șoferul cel scundac și cu obrajii numai zîmbet, pe nenea Andronic, cel care stătea mereu cu căștile la urechi și striga de zor „Aluna, aici Veverița! Răspunde-mi cum mă auzi" și pe sergentul Suțu, nenea acela înalt, cu privirea aprigă.

Petrică le povestise despre satul lor, despre școală... Cu un cuvînt, se împrietenisera de parcă s-ar fi cunoscut de cînd lumea.

Cînd începu să se însereze, Petrică dădu fuga acasă, mîncă, apoi ceru voie bunicului să plece la vie și să doarmă acolo.

— Păi ziceai că ți-e urît noaptea, că ți-e nu știu cum în pădure?

Ce-i drept, e drept. De cînd era mititel, Petrică avea o frică grozavă de întuneric. Uneori, noaptea, cînd stătea pe prispa casei și privea pădurea de pe dealul Telegilor, îl treceau fiorii. Noaptea în pădure! I se părea că nu-i pe lume un lucru mai îngrozitor decît asta.

Acum, peste verdele pădurii, toamna stropise cu aur și argint, așa că frunzele erau roșii ca focul, ruginii sau galbene ca lămîia. Dar noaptea, tot negre păreau. Iar cînd batea vîntul, pădurea se-nfuria și scotea un șuierat înspăimîntător.

Petrică nu se temea însă la gîndul că va înnopta lîngă pădure. Doar de! Acum, acolo avea trei prieteni buni, de nădejde: pe nea Marincu, cel cu obrajii numai zîmbet, pe nea Andronic, care chema mereu „Aluna" și pe nea Suțu, sergentul...

De îndată ce se înseră, Petrică veni la mașină, unde stătu de vorbă cu soldații pînă hăt, către miezul nopții, cînd îl birui somnul și se înghemui lîngă șofer, culcîndu-se la rădăcina unui copac. Nea Marincu îi puse un fel de lădiță neagră sub cap, drept pernă.

*

A doua zi spre seară, ceru voie bunicului să meargă iar la vie.

— Mi-i drag să stau cu soldații, bunicule — spuse el.

— Bine, bine. Dar vezi ca-s nori de ploaie. O să vremuiască.

— Am unde mă adăposti, bunicule...

Urcă dealul în fugă. Ajuns la vie își continuă goana spre capătul de sus, de lîngă pădure. Deodată, încremeni. Mașina nu mai era acolo, la cotul drumeagului ce intra în pădure. Cu inima bătînd să-i spargă coșul pieptului, continuă să alerge. Da! Acum nu mai avea nici o îndoială. Plecaseră. Iar el... el nici măcar nu-și luase rămas bun.

„Unde s-or fi dus?" se întrebă Petrică. Și, deodată, își aminti ca prin vis că-l auzise pe nea Andronic spunînd sergentului să se mute dincolo de pădure, că poate s-aude mai bine „Aluna". Pădurea avea vreo doi kilometri...

Între timp, norii negri acoperiseră cerul; înserarea începuse să întunece zările și pădurea se înveșmîntase în haină neagră. Petrică se simți înfiorat de o teamă nelămurită. Întristat că prietenii lui plecaseră, porni grăbit spre sat. Dar abia făcu cîțiva pași, că se împiedică de ceva care se afla în iarbă.

„O lădiță! Păi... lădița asta-i... asta-i perna mea de azi-noapte. Mi-a pus-o nenea Marincu sub cap. Au uitat-o aici! Au uitat-o din vina mea. Cine știe la ce folosește... ce-o fi înăuntru... Dacă o pățește nea Marincu? Dacă în ea sînt secrete?".

Petrică simți că-l cuprinde o amețeală ciudată. Inima-i bătea năvalnic. Privi în jurul său. Noaptea se lăsase de-a binelea. Încă puțin și totul era învăluit în beznă. Deodată, de undeva din adîncul pădurii se stîrni vîntul și copacii începură să freamăte. Cîteva clipe mai tîrziu, negura nopții fu despicată de un fulger urmat numaidecît de un bubuit năprasnic, care făcu pădurea să hăuiască prelung.



Povestire de SEVER NORAN — Desene de PUIU MANU

Petrică închise ochii simțind că i se taie picioarele. Era gata să strige de spaimă. Lădița îi scăpă din mînă și se rostogoli în iarbă. Totul nu dură însă decît o clipă. Un nou fulger și Petrică văzu la picioarele lui lădița pe care o scăpase din mînă.

„Nea Marincu va fi pedepsit. Și ceilalți la fel. Poate că are secrete înăuntru... Ori altceva de preț..." gîndi copilul și strînse lădița la piept ca pe un prieten. În clipa următoare pașii îl purtau spre mijlocul pădurii. Greșise drumul? Nu! Alerga gîfîind pe drumeagul care se afunda în pădure, să ajungă dincolo, acolo unde zicea nea Andronic aseară că s-ar auzi mai bine „Aluna".

Negura era de nepătruns. Pădurea hăuia răscolită de bubuiturile tunetelor. La lumina fulgerelor, Petrică zărea copacii aplecîndu-se unii spre alții, ca niște ființe vii, sau ca niște uriași care pun la cale ceva, privindu-l amenințător. Vîntul lovea trunchiurile copacilor, rupîndu-le crengile, iar lui Petrică i se părea că niște păsări uriașe zboară peste capul său.

Cei doi kilometri cît ținu drumul i se părură un veac, mai ales că de la o vreme începu și ploaia. O ploaie cu picuri grei, care făceau ca pădurea să răsune ca și cînd o mulțime de jivine s-ar fi luat după Petrică. Deodată zări o lumină roșie, ca ochiul însîngerat al unui uriaș. Inima îi zvîcni puternic și simți că i se taie picioarele. Ochiul acela singeriu clipea amenințător. Un fulger și... copilul își dădu seama că ceea ce-și închipuise a fi ochiul uriaș, era de fapt... stopul mașinii căutate.

Îl strigă pe nea Marincu și peste cîteva clipe echipajul stației se adună în jurul său. Petrică, ud leoarcă, ținea la piept lădița neagră.

— Am adus lădița... nene Marincu... Știi... aceea care mi-ai pus-o sub cap... M-am gîndit că are ceva de preț înăuntru... Ai uitat-o din vina mea...

Sergentul luă așa-zisa lădiță din mîinile copilului. Toți trei soldații simțiră ca-s gata să izbucnească în rîs. Lădița neagră era... un pachet de baterii anodice pe care le aruncaseră pentru că erau consumate.

Dar nu rîse nici unul. Toți trei priviră fața serioasă a copilului care, biruindu-și spaima, străbătuse noaptea și pe timp de furtună o pădure ca aceea, pentru a-și ajuta prietenii. Și toți trei se gîndiră la același lucru: că acest copil ar fi avut curajul să treacă și prin gloanțele dușmane pentru a salva un lucru de preț și a-i ajuta pe soldați, la fel ca atîția copii care au făcut fapte de eroism în lupta împotriva fasciștilor.

— Ți-a fost frică? spune drept! îl întrebă nea Marincu.

Petrică cătă cînd la unul cînd la celălalt, apoi își plecă privirea în pămînt.

— Da, murmură el. Dar, nu știu cum, parcă aveam curaj strîngînd lădița ceea la piept. Parcă era cineva cu mine... și mă gîndeam la matale, nea Marincu...

— Acum ai avea curajul să te întorci? E noapte și plouă — întrebă sergentul. Nu de alta, dar noi plecăm mai departe.

— Păi...

Petrică îi privi pe rînd. I se păru că sînt gata să rîdă de el. Cît ai clipi, zvîrli pătura cu care-l înveliseră și o rupse la fugă spre pădure. După cîțiva pași se opri.

— La revedere, nea Marincu... nea Andronic, nene sergent! Să nu credeți că mi-e frică!...

Zicînd acestea își continuă goana. Alergase cam vreo trei sute de metri cînd, din spate, auzi duduitul unui motor și luminile a două faruri străpunseră întunericul. Petrică se opri.

— Vino aici, auzi o voce caldă. Urcă în cabină, o să te ducem acasă.

Aici, în mașină, era cald și copilului îi era somn, așa că puse capul pe brațul șoferului și închise ochii.

— Știi ce-o să mă fac eu cînd oi fi mare, nea Marincule? se auzi glasul lui într-un tîrziu — Soldat! Soldat și șofer, ca matale; și radist ca nea Andronic și ca nenea sergentu'. Și o să fiu prieten cu toți copiii. ...și o să le spun să nu le fie frică de nimic, că eu sînt soldat și soldații îi apără de orice...

Pădurea era întunecoasă și la lumina fulgerelor copacii se aplecau parcă unul spre altul ca niște uriași din basme.

Colț DISTRACTIV

Biverb astronomic



(5, 3)

Criptografie literară



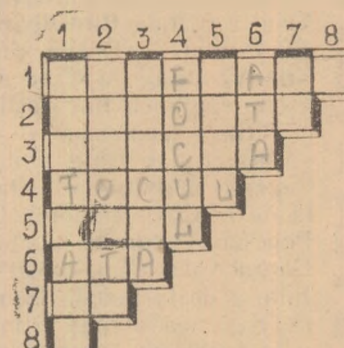
(2, 2, 6, 2, 4)

TRIUNGHI BOTANIC

ORIZONTAL: *1. Plantă asemănătoare cu mușețelul. 2. Flori albe de munte și „ghiocei-mari". 3. Fibră textilă extrasă din frunzele unei specii de plante din insulele Oceanului Pacific și Indian, folosită la fabricarea sforii. 4. Pe unde trecea el nu mai creștea iarba. 5. Fără valoare. 6. Fir. 7. Călune! 8. Amare!*

VERTICAL: *La fel.*

MIHAI PĂTRAȘCU



REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA: București Piața „Scînteii", telefon 17.60.10, 17.60.20; Tiparul; Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"